

at Mejerierne ikke skulde være undergivet Tilsyn, idet jeg gik ud fra, at der, naar der af Landbrugsministeriet føres Tilsyn med Mejerierne, ingen Grund var til Tilsyn ogsaa fra Indenrigsministeriets Side. Naturligvis skal Dampkedlerne prøves i Henhold til Dampkedelloven, og Mejerierne er, hvad Beskyttelsen mod Maskinerne angaar, undergivet Fabriklovens Bestemmelser ligesom andre Virksomheder, hvorimod de efter min Mening kunde være undtaget fra Tilsynet med Arbejdsrum. Landstinget har fundet, at der ikke skulde gøres denne Undtagelse for Mejerierne. Spørgsmaalet er jo ikke stort, men jeg har fundet at burde nævne det. Jeg har alt gjort opmærksom paa, at Landstinget har taget et Særstandpunkt med Hensyn til Kvinders Natarbejde og Hjemmearbejde, og jeg tror ikke, der er Anledning til at komme ind paa flere Enkeltheder. Det fornødne vil fremgaa af den Betænkning, Landstingets Udvalg om denne Sag afgav i Fjor.

Jeg gaar da over til de tre Lovforslag, som staar tilbage, og som er Lovforslagene om Sygekasser, Arbejdsløshedskasser og Hjælpekasser. Med Hensyn til de to sidste Forslag forholder det sig saaledes, at der i Henhold til de paagældende Love i denne Rigsdagssamling skal forelægges Forslag til disse Loves Revision.

Jeg vil nu først omtale *Sygekasseloven*. Her er Forholdet det, at der af min Forgænger som Indenrigsminister blev nedsat en Kommission — eller et Udvalg blev det kaldt —, der skulde fremkomme med Forslag om saadanne Forandringer i Sygekasseloven, der maatte anses for at være paakrævet. Det er jo naturligt, at Erfaringerne gennem de snart 20 Aar, der er gaaet, siden vi fik Loven af 1892 om Sygekasserne, har vist, at der det ene og andet Sted kan tiltrænges Ændringer. Jeg tror nu, man har Lov til at sige — det er der vist ogsaa Grund til at fremhæve —, at Sygekasseloven af 1892 har vist sin store Betydning for den Del af Befolkningen, den tager Sigte paa, ved selve den Udvikling, som Sygekasseinstitutionen har faaet her i vort Land, en Udvikling, der er saa meget mere prisværdig og paaskønnelsesværdig, som det er en Udvikling i Frihed, idet der

ikke i Loven af 1892 blev indført nogen Tvang for nogen Arbejder; det var en fuldstændig frivillig Sag, om man vilde være Medlem af en Sygekasse.

Jeg kan ikke undlade at nævne et Par Tal, der viser den vældige Fremgang, Sygekasseinstitutionen har haft. Antallet af anerkendte Sygekasser var den 31. December 1893, altsaa det første Aar, hvori der blev udbetalt Statstilskud efter Loven af 1892, 457, der tilsammen havde 115,694 nydende Medlemmer; og Medlemsbidragene androg, naar man ser bort fra Indskud ved Optagelse, som jo ikke i denne Forbindelse bør tages i Betragtning, i 1893 721,828 Kr. Sammenligner vi de Tal, jeg her har nævnt, med de tilsvarende Tal den 31. December 1911, altsaa de sidste, vi har, viser det sig, at der nu er 1,517 anerkendte Sygekasser mod 457 for ca. 20 Aar siden, og disse havde tilsammen 710,861 nydende Medlemmer, medens det tilsvarende Tal i 1893 var 115,694. Medlemsbidragene — atter bortset fra Indskuddene — udgjorde i 1911 5,333,715 Kr. Jeg har nævnt disse Tal for at vise, hvilken rivende Fremgang Sygekasseinstitutionen har haft, og hvilken Betydning den efterhaanden har faaet for en saa stor Del af den arbejdende Befolkning, idet der nu er — eller rettere den 31. December 1911 var — over 700,000, der var Medlemmer af Sygekasserne, og de Beløb, de selv betalte, udgjorde over 5 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr. Det er ikke Smaabeløb, der paa denne Maade hvert Aar deles ud, og til disse 5 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr. kommer de 2 à 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som ydes i Statstilskud, foruden hvad Kommunerne yder: Tilskud og adskillige Lempelser med Hensyn til Betaling for Sygehusophold, fri Kørsel paa Landet efter Læge o s v. Det er derfor en Selvfølge, at der baade fra det Udvalgs Side, som min Forgænger nedsatte til Overvejelse af Spørgsmaalet om en Revision af Sygekasseloven, som ogsaa fra Indenrigsministeriets Side, naar vi skulde tage Stilling til det af Udvalget afgivne Forslag, maatte handles med stor Varsomhed, idet man maatte erkende, at den Udvikling, der er foregaaet, har vist, at det har været saa godt et Grundlag, at man i høj Grad skal være sig for i nogen større Udstrækning at røre ved de Bestemmelser, der